

II

Co jsem dělal v osmnácti letech u jezera v těchto proslulých lázních? Nic. Bydlel jsem v rodinném penzionu, u Tilleulových, na třídě Carabacel. Býval bych si mohl vybrat pokoj ve městě, dával jsem však přednost bydlení na kopci pár kroků od Windsoru, Hermitage a Alhambry, jejichž přepych a zahrady plné rostlin mne uklidňovaly.

Umíral jsem strachem, pocitem, který mě už nikdy neopustil; v té době byl mnohem silnější a méně opodstatněný. Z Paříže jsem uprchl s domněním, že pro lidi jako já začíná být nebezpečná. Vládla tam nepříjemná policejní atmosféra. Na můj vkus příliš mnoho razíí. Vybuchovaly bomby. Rád bych uvedl přesné chronologické údaje; a protože nejlepšími orientačními body jsou války, o kterou že válku se to vlastně jednalo? O tu, která se jmenovala *Alžírská*, na samém začátku šedesátých let, v době, kdy se na Floridě jezdilo v kabrioletech a kdy se ženy špatně oblékaly. Stejně tak i muži. Já jsem měl ještě větší strach, než mám dnes, a tohle místo jsem si vybral za útočiště proto, že se nacházelo jen pět kilometrů od Švýcarska. Při sebemenš^{ích} poplachu stačilo dostat se přes jezero. Ve své naivitě jsem věřil, že čím blíže Švýcarsku jsme, tím máme větší šanci tam odejít. To jsem ještě nevěděl, že Švýcarsko neexistuje.

„Sezóna“ začínala 15. června. Slavnosti střídaly oslavy. Večeře „velvyslanců“ v Kasinu. Pěvecké turné Georgese Ulmera. Tři představení *Poslouchejte dobře, pánové*. Ohňostroj odpalovaný 14. července z golfového hřiště Chavoires, Balety markýze Cuevase a další věci, které by mi vyvstaly v paměti, kdybych měl v ruce program vydaný informační kancelář. Schoval jsem si ho totiž a jsem si jistý, že bych ho našel v jedné z knih, které jsem toho roku četl. Ve které? Bylo nádherné počasí a pravidelní návštěvníci předpovídali, že slunce vydrží až do října.

pozor na posuny smyslu – ještě více dohledávat

styl velmi pěkný

stavba vět také, rytmus odpovídá